

cialiseret« i en sådan grad, at det kan blive undervist og kan udvise en acceptabel adfærd. I modsat fald skal forældrene ikke påregne, at deres barn får plads i en af kommuneskolernes normalklasser. Af hensyn til de andre børn.

Dette budskab gentager kommunalbestyrelsen hvert år i et nyt brev med et indhold, som er tilpasset barnets alder. (Vil kommunen spare udgifter til porto, kan brevet udsendes sammen med den årlige selvangivelse eller som e-mail). Et sådant brev vil givetvis føre til vrede reaktioner hos nogle forældre, men det er blot tegn på, at man har pirket til den dårlige samvittighed. Det afgørende er effekten af et sådant brev, og den vil med stor sikkerhed være særdeles positiv, jf. bemærkningerne nedenfor under pkt. 6.

Til punkt 2

Danmark er et uland, når det gælder barselorlov. I Danmark har forældrene efter fødslen ret til orlov fra arbejdet i tilsammen 24 uger (= ca. 6 måneder), mens forældrene i Norge tilsammen har ret til 12 måneders orlov efter fødslen. I Sverige har begge forældre, som er lønmodtagere, ret til at holde orlov, til barnet er 1½ år. Da det første leveår er vigtigt for ethvert barns udvikling, bør det gøres lettere for danske småbørnsforældre at være meget sammen med deres børn. Et spædbarn hører nemlig ikke hjemme på en institution. Det hører hjemme i et hjem. Et meget lille barn har ikke behov for at være sammen med 20 andre småbørn, der skriger om kap. Det har behov for nærhed til far og mor og højst nogle stykker til. (Det er ikke børnene, som i dagens Danmark kræver institutionspladser. Det er deres forældre).

Børnepsykologen Erik Sigsgaard gjorde allerede midt i 1990'erne opmærksom på, at der er børn i Danmark, der viser tegn på skoletræthed, før de overhovedet er kommet i skole. Han påpeger, at Danmark er dét land i hele verden, der har flest børn i institutioner.

Det er alarmerende, når der i dagens Danmark findes børn, som har mistet lysten til at gå i skole, før de overhovedet er begyndt dér. De har i deres korte liv fået mere end nok af institutionslivet.

Med en forlængelse af barselorloven vil Danmark tage et stort skridt i en børnevenlig retning.

Til punkt 3

Det er et hårdt og inhumant samfund, hvor det normale for småbørn er, at de hives ud af deres senge tidligt om morgenen og bringes til daginstitutioner, hvor de tilbringer de næste 7-10 timer. Ofte spiser børnene både deres morgenmad og deres frokost i institutio-

nen. Mange af de små tager deres første skridt i en institution, og mange siger deres første ord samme sted.

Kommunernes Landsforening (KL) fremlagde i forsommeren 1999 en analyse, som viser, at 60-70 procent af de fuldtidsindskrevne børn i alderen 0-6 år bliver passet ude (i institutionen) i mere end 45 timer om ugen. Lektor i udviklingspsykologi Agnete Didrichsen sagde herom til Jyllands-Posten den 3. juni 1999: »Hvis det er små børn, der passes ude så længe, kan resultatet blive, at de får en forringet evne til at indgå nære forhold til venner og kærester senere i livet. Som en tommelfingerregel bør helt små børn ikke passes ude i mere end 6 timer dagligt.«

Ledende sundhedsplejerske Sigrud Riise kommenter KL-undersøgelsen således: »Det er de helt små børn, der bliver passet længst. Det er vel fordi, de er mere besværlige for forældrene. Små børn har brug for tæt kontakt til voksne, og det får de ikke i institutionerne. Men mange forældre bilder sig ind, at det er godt for små børn at komme ud – det er jo en passende undskyldning, så forældrene kan få fred til at arbejde, handle eller spille golf. Politikere og arbejdsgivere kan lave alverdens favorable ordninger, men i sidste ende er det forældrenes eget ansvar, hvor lang tid de vil være sammen med deres børn.« (Jyllands-Posten den 3. juni 1999).

Sådan er Danmark i dag år 2000: Et sygt samfund, hvor forældre sender deres børn i institutioner, før de kan tale og gå – og hvor landets statsminister stolt praler af at have oprettet over 100.000 nye institutionspladser.

Specielt i vuggestuerne er sygeligheden blandt børnene meget stor – typisk dobbelt så stor som blandt børn, der passes hjemme. Børn og pædagoger smitter nemlig hinanden, og mange børn bringes til institutionen, selv om de ikke er rigtig raske – og kan smitte andre.

Mange af dagens børn er sultne efter voksenkontakt, og da børnenes erfaring er, at den, der råber højest, får opmærksomheden, bliver der selvfølgelig råbt højt – meget, meget højt.

Støjniveauet i institutionerne er derfor ulideligt. Decibelniveauet når ofte op på højder, hvor Arbejdstilsynet ville gribe ind, hvis der var tale om en industriel arbejdsplads for voksne. Hvad man ikke vil byde voksne mænd, byder man imidlertid små børn.

På nogle institutioner er pædagogerne begyndt at benytte høreværn. Det er grotesk, at udviklingen er kommet så vidt, og efter forslagsstillerens opfattelse behandles en stor del af de danske småbørn på en måde, som er i strid med helt elementære menneskeret-tigheder.